

Sentencja

Pojęcie „przedsiębiorstwa [zakładu]” znajdujące się w art. 1 ust. 1 akapit pierwszy lit. a) ppkt (ii) dyrektywy Rady nr 98/59/WE z dnia 20 lipca 1998 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do zwolnień grupowych należy interpretować w ten sam sposób co pojęcie znajdujące się w art. 1 ust. 1 akapit pierwszy lit. a) ppkt (i) tej dyrektywy.

Artykuł 1 ust. 1 akapit pierwszy lit. a) ppkt (ii) dyrektywy 98/59 należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się on przepisowi krajowemu, który przewiduje obowiązek poinformowania pracowników i przeprowadzenia z nimi konsultacji w przypadku zwolnienia w okresie 90 dni co najmniej 20 pracowników w jednym zakładzie przedsiębiorstwa, a nie w przypadku gdy łączna liczba zwolnień we wszystkich zakładach lub w niektórych zakładach przedsiębiorstwa w tym samym okresie osiąga lub przekracza próg 20 pracowników.

⁽¹⁾ Dz.U. C 151 z 19.5.2014.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 30 kwietnia 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Gyulai Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság – Węgry) – SMK kft/ Nemzeti Adó- és Vámhivatal Dél-alföldi Regionális Adó Főigazgatósága, Nemzeti Adó- és Vámhivatal (Sprawa C-97/14) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Wspólny system podatku od wartości dodanej — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuł 52 lit. c) i art. 55 — Określenie miejsca świadczenia usługi — Usługobiorca zidentyfikowany do celów podatku od wartości dodanej w kilku państwach członkowskich — Wysyłka lub przewóz poza państwo członkowskie, w którym usługa została faktycznie wyświadczona]

(2015/C 213/13)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Gyulai Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: SMK kft

Strona pozwana: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Dél-alföldi Regionális Adó Főigazgatósága, Nemzeti Adó- és Vámhivatal

Sentencja

Artykuł 55 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 stycznia 2010 r., należy interpretować w ten sposób, że nie znajduje on zastosowania w okolicznościach takich jak w postępowaniu głównym, gdzie odbiorca usług został zarejestrowany do celów podatku od wartości dodanej jednocześnie w państwie członkowskim, w którym usługi były faktycznie świadczone, i w innym państwie członkowskim, a następnie wyłącznie w tym drugim państwie członkowskim, oraz gdzie ruchome dobra materialne, które były przedmiotem tych usług, zostały wysłane lub przewiezione poza terytorium państwa członkowskiego, w którym usługi te zostały faktycznie wyświadczane, nie po wykonaniu tych usług, lecz w następstwie dalszej sprzedaży tych dóbr.

⁽¹⁾ Dz.U. C 142 z 12.5.2014.